

Integrovaná aristokracie

Accuphase E-550 vs Luxman L-550A II

Accuphase i Luxman se těší ve světě highendu ze zvláštního postavení, a to nejen v rodném Japonsku. Luxman je historicky mnohem starší než jeho konkurent - vznik značky se datuje až do roku 1925 a mnoho přístrojů má dnes statut legendy - naneštěstí po sérii úspěchů v 70. a 80. letech ztratil nešťastně zvolenou obchodní strategií americký i evropský trh a dalších deset let mu trvalo, než znovu začal nabírat síly. Accuphase buduje svoje trhy systematictěji a na pevně ukotvených základech s neúprosnou pravidelností inovuje své v podstatě stabilní portfolio.

V tomto testu představované přístroje patří mezi vůbec to nejlepší, co vůbec lze mezi integrovanými zesilovači dnes nalézt. Síla jedinečnosti netkví pouze ve značkách, které už svým jménem předem garantují vysokou kvalitu zvuku i provedení (to je jedna z věcí, která odlišuje asijské a evropské přístroje od těch amerických), ale zejména ve faktu, že oba pracují v čisté třídě A.

Konečná stanice A

‘Áčka’, tedy zesilovače třídy A, pokud jsou správně provedeny, jsou samy o sobě poměrně sofistikovanou záležitostí, u které se konstruktér musí vyrovnat s nejedním úskalím. Jedním z nejkritičtějších bodů je řešení odvodu tepla, které vzniká v důsledku značného ztrátového výkonu. Pro představu: minimální napájecí napětí zesilovače o výkonu 100W ve třídě A je pro zátěž 8 ohmů kolem 80V, přičemž není-li zesilovač buzen, může ztrátový výkon dosáhnout více než dvojnásobek, tedy 200W a více. Oba dva kanály pak společně představují více než 500W tepelných ztrát, které musí být nějak odvedeny do okolí. Pokud nechceme používat zesilovač jako solidní přímotop pro zimní měsíce nebo jím propálit díru do podlahy, vzniká konstrukční problém, neboť uchlazení takového kousku znamená velkoryse pojatý přístroj velikosti kuchyňského sporáku. Proto se v praxi setkáváme s áčky podstatně skromnějšími,

keré v čisté A třídě jen výjimečně výkonově překročí 2x60W a i tak jde o hodně monstrózní kousky za monstrózní ceny.

Třída A by dost dobře mohla být jednou ze zvukových konečných. Díky absenci zkreslení totiž takto pracující zesilovače (pokud jsou správně navrženy) jednoznačně drtí konkurenci v čistotě zvuku, jeho spojitosti a analogové hladkosti a zejména ve schopnostech pohrávat si s mikrodynamikou, barvami a hudebními texturami. Pozor, nezaměňovat s obdobnými atributy často popisovanými u elektronkových zesilovačů, které jsou naopak výsledkem někdy značných harmonických zkreslení, i když na ucho mnohdy příjemných. K absolutní kontrole, zvládnutí velkých hlasitostí a dramatických ataků se čistá třída A příliš nehodí (respektive má omezení popsána výše) - v tomto království vládne všemocný Watt a ten se nenechá ošidit. Proto jsou áčkové přístroje většinou řešeny jako kombinované, kdy po dosažení výkonu deklarovaného pro A třídu zesilovač sám automaticky přechází do třídy AB nebo B. Nezávisle na této recenzi jednoznačně doporučuji důkladný poslech dobře udělaného áčka - je vysoce pravděpodobné, že zjistíte, že cesta zpět už nevede.

Pětsetpadesátka poprvé: Accuphase E-550

Accuphase E-550 je jediný a současně nejvyšší integrovaný 'A' zesilovač v nabídce, který vychází z úspěšného předchůdce E-530. Výkonová část s proudovou zpětnou vazbou používá MOSFETy v trojitě paralelně zapojené push-pull konfiguraci, umožňující dosáhnout výkonu 2x30W do 8 ohmů (popřípadě 2x60W do 4 ohmů). U Accuphase většinou bývají udávané hodnoty hodně konzervativní a tak můžeme v klidu počítat s cca 20% rezervou a špičkový výkon by mohl sahat až někam k 2x80W/4ohm. Výkonový stupeň je prakticky identický s koncovým zesilovačem Accuphase A-30, zde je však máme v praktickém balení s povedeným předzesilovačem.

Oproti předchůdci se může E-550 pochlubit inovovaným řízením hlasitosti, které najdeme u všech předzesilovačů ze současné nabídky Accuphase, včetně těch nejvyšších. Tzv. AAVA řízení hlasitosti (z anglického Accuphase Analog Vari-gain Amplifier) nepoužívá k ovládání hlasitosti rezistory, ale 16 proudových spínačů řízených centrálním procesorem a vlastními obvody. Vstupní signál je nejprve zpracován napětovo-proudovým konvertorem, potom přiveden na oněch 16 spínačů, které se sepnou v kombinaci odrážející aktuální polohu knoflíku volume a výslednou proudovou hodnotu odešlou na proudovo-napětový konvertor

na výstupu předzesilovače. Celý proces probíhá v analogové doméně a teoreticky umožňuje dosáhnout precizní nastavení hlasitosti v 65 536 krocích, tedy pro ucho naprosto spojitě. Vymyšlené to v Accuphase mají opravdu dobře.

Vzhledově je přístroj typický Accuphase: 24kg živé váhy a neskromné rozměry (465x196x427mm) mohou vyvolat nutnost najít pro něj vhodné umístění. Kupodivu ani po delším hraní skříně přístroje až tak moc nehřeje, nicméně základní větrání v okolí je dobré zajistit i proto, že chladicí žebra jsou schována uvnitř skříně. Nezapomeňme, že i tak jde o poměrně velkého žrouta elektrické energie, kdy v klidovém stavu díky vysokým protékajícím proudům spotřebovává okolo 200W ze zásuvky.

Čelnímu panelu dominují dva velké otočné knoflíky (regulátor hlasitosti a přepínač vstupů) a rozměrné okno s analogovými ručičkovými měřáky, které mohou potřebným suplovat teplé světlo elektronek. Puristický vzhled zmizí po odklopení dolní lišty, kdy získáme přístup k celé bohaté výbavě zesilovače, včetně tónových korekcí, které však pracují velmi decentně (frekvence centrovány pro basy na 300Hz a výšky na 3kHz vždy v rozsahu +/- 10dB), stejně jako loudness kompenzátor pro tichý noční poslech. Chvilí jsem zápasil s myšlenkou, jestli zde vyjmenovávat veškeré vymoženosti, kterými zesilovač oplývá, ale nejspíš by to postrádalo smysl, neboť oficiální stránky Accuphase jsou dostatečně přehledné a informativní, takže si zájemce může vše potřebné hravě zjistit, popřípadě se informovat u prodejce. Pro účely našeho testu byla jednoznačná výhoda rozpojitelnost předzesilovače a koncového stupně a možnost rovnocenného připojení 2 párů přepínatelných reprosoustav.

Pětsetpadesátka podruhé: Luxman L-550A II

Na rozdíl od Accuphase E-550 není Luxman L-550A II jediným integrovaným 'áčkem'. V nabídce firmy je ještě model L-590A II s vyšším výkonem (2x 30W), který více odpovídá, a to i cenově, svému soupeři. Logicky se tedy nabízí otázka, proč jsme tedy nesáhli po vyšším modelu a místo toho použili L-550A II s výkonem 20W na kanál (znovu podotýkám, že deklarovaný výkon je v třídě A a do 8 ohmů, nicméně zesilovač snese v klidu zátěž vyšší, přibližně 60W). Neudělali jsme to prostě proto, že v době testu tato kombinace k dispozici nebyla a ono je už tak dost těžké paralelně zajistit přístroje takového kalibru. Navíc tento malý handicap Luxmanovi ani příliš nevadil, ale to už předbímám. Test tedy zůstal koncipován jako souboj dvou 'pětsetpadesátek'.

L-550A II se tváří jako naprostá klasika a narozdíl od Accuphase, který decentně adaptuje moderní designové prvky, je Luxman typické retro, podobně jako americký McIntosh. Osobně se obejdu bez spousty tlačítek a točitek na čelním panelu a v tomto ohledu by možná bylo rozumnější je schovat za sklopnou lištu podobně jako to udělali v Accuphase (nebo jako to má vyšší model Luxman L590A II), stejně je v běžném provozu příliš potřebovat nebudete. Další neobvyklou je žluté podsvícení ručičkových indikátorů, které, pokud nenesou i ostatní komponenty logo Luxman, nejspíš bude problém sladit s jakoukoli sestavou. Naštěstí je vše vypínatelné.

Ve výkonové části najdeme 2x2 páry bipolárních tranzistorů na kanál, předzesilovač využívá řešení z model C-1000f, k regulaci hlasitosti slouží upravený ALPS. Když už jsem zmínil u Accuphase povedené tónové korekce, zmíním je i tady: jsou centrovány na 100Hz a 10kHz, takže vytahují/stahují konce pásem o něco drastičtěji ve smyslu one pověstné 'vaničky' než konkurent a hodí se tak spíše pro doladování zvuku při nízkých poslechových hladinách.

Ani Luxman není žádný drobeček, od E-550 se liší jen minimálně: 22kg, 467x179x437mm. Celkově jde o hodně poctivě udělaný přístroj, který se tváří sebevědomě ještě dříve, než jej zapnete. Podrobnější specifikace naleznete na výborně zpracovaných stránkách českého zastoupení.

Pravidla hry...

Oba přístroje byly porovnávány za naprosto shodných podmínek na naprosto totožném zařízení. Tímto zařízením byla elektrická zásuvka, ke které byla připojena rozvodnice JenTech DB06 a EMF stabilizátor QRT Qx4, síťové šňůry Cardas Cross Powercord (CD přehrávač) a Vincent (zesilovače), přehrávač Accuphase DP-57 se signálovým kabelem Audioquest Panther (a potom i Audioquest Cheetah), reprojekty Nordost Flatline Super MkII v biwiringu, Audioquest Pikes Peak a Audioquest Volcano a konečně reprosoustavy JmLab Focal Alto Utopia, Dynaudio Confidence C2 a Usher Be-718. Jinými slovy, společnost velmi vybraná a také z ne zrovna levného kraje (např. už samotné AQ Volcano o dost převyšují cenu Luxmana). Bylo tak činěno záměrně, neboť cílem bylo odhalit, v čem se oba soupeři liší, což by bylo obtížné na nějakých ořezávcích.

V průběhu poslechových testů jsme zesilovače nehnali do nijak extrémních hlasitostí, měřáky přístrojů se většinou pohybovaly někde v okolí -15dB, tedy v oblasti, kde se už docela obtížně konverzovalo a chtěl-li někdo něco říci, museli jsme otočit volume doleva. Všechny páry reproduktorů byly nejprve pečlivě ustaveny v místnosti pomocí mono signálu (oba zesilovače to umožňují) a stejně tak jsme zkalibrovali nastavení regulátorů volume, abychom předešli zvýhodnění některého přístroje plynoucímu z nestejněměrné úrovně hlasitosti.

Oba zesilovače byly posuzovány při korekcích vyřazených ze signálové cesty, to znamená se stisknutým čudlíkem TONE OFF u Accuphase a s LINE STRAIGHT u Luxmana. U obou rovněž zůstala stlačena tlačítka METERS OFF, takže nic neblíkalo ani nesvítilo.

Jak to bylo s Focal Alto Utopia...

Alto Utopia by mohly být pro zesilovač relativně snadnou zátěží nejen díky nadprůměrné 91dB citlivosti. Nejprve šel na řadu Accuphase a kontrolní CD Chesky. Testovací sekvence bicích byly dle očekávání tonálně naprosto v pořádku, radost udělal způsob, jakým dokázal E-550 vykreslit komplikovanou texturu úderu a doznívání činelu nebo zachytit velikost korpusu kontrabasu. V kombinaci Alto Utopia a E-550 jsem naopak postrádal větší otevřenost a jas, hudba byla lehce zastřená, jakoby pod dekou. Tento dojem se výrazně zlepšil výměnou reproduktorových kabelů, kdy Pikes Peak nahradily Volcano (ceník 3800 euro), které přinesly více definice na spodku bez toho, aby porušily příkladnou frekvenční rovnováhu, a hlavně pročistily a uvolnily vysoké kmitočty směrem k reálněji podané ambienci. I potom však zůstala mezi nahrávkou a posluchačem jemná sametová mlha, způsobující lehkou přitlumenou zastřenost.

Accuphase podle očekávání rozprostírá před posluchačem solidně rozestavenou prostorovou scénu, na které se částečně podepisovala typická tendence Focalů stahovat zvuk v levoprávním směru k soustavám. Stereo báze je sice v pořádku a značně roztažená do šířky (což působí velmi efektně), nicméně nahraný přechod zleva doprava se odehraje příliš rychle s náznakem nespojitosti uprostřed a nepomohlo nám ani laborování s postavením soustav. Prakticky shodně se v tomto ohledu chovaly Alto Utopia i v tandemu s Luxmanem, takže z toho rozhodně není možné vinit zesilovač a půjde spíše o jev vlastní reprosoustavám.

S dalším problematickou skladbou, Something Cool ze sampleru The Best of Groove Note (SACD GRV1036-3) neměl Accuphase sebemenší potíže. Zvládnul exponované sykavky a čistotu hlasu Jacinthy a ve spolupráci s Alto Utopia načrtl v poslechové místnosti koncertní křídlo v celé parádě - nástroj se nesmrskl na pouhopouhou klavesnici bez těla, jak je občas slyšet i na některých chválených sestavách. Jediné, co mi chybělo, byla větší dávka emocí: hudba byla sice zahraná profesionálně, ale snad až příliš a nedokázala strhnout tak, jak to dokáže na mé referenční sestavě. Podobně 'mechanicky' zahrál Accuphase s Focaly i tabla

Hossama Ramzyho, kdy prostě nebyl tolik slyšet zvířecí původ membrán. Jak si přečtete dále, nemůže za to Accuphase, ale jde o vliv Utopií, které, ač výborné, přece jen dávají tušit, že se hifi od doby jejich vzniku opět někam posunulo. Že emocionální chladnost ale nemusí být ani tady pravidlem dokázala hned další skladba ze soundtracku k filmu Mumie (The Mummy, Decca 289466458-2). Už při nástupu symfonického tělesa jsem poskočil na sedačce a atmosféra napětí postupně budovaná při výměně mezi smyčci, hobojem a flétnami se dala doslova krájet. Accuphase nezaskočila ani tatáž nahrávka poslouchaná při minimální hlasitosti simulující noční poslech - ani náznak slévání, tonální nevyrovnanosti nebo zhoršené lokalizace, nic takového. Prostě to hrálo jako předtím, jenom hodně potichu. Opačným extrémem byla hlasitost na hranici snesitelnosti, kde bylo pozorovatelné zhoršení (nijak markantní ale přece jen zhoršení) všech parametrů, ale zůstává nezodpovězenou otázkou, jestli byl na vině omezený výkon zesilovače nebo se na zvuku začala podstatně více projevovat místnost. Nejspíš půjde o kombinaci obojího.

Rocková City Lights (MSG-Schenker-Barden, In The Midst of Beauty, InAkustik, INAK 9085CD) nepostrádala hutnost a přes E-550 se vcelku dobře poslouchala, nicméně na jedničku to nebylo: doprovodné vokály měly tendenci se posouvat směrem do reprosoustav (vliv Alto Utopia) a kytary neměly absolutní drajv, který čekáme od tvrdé hudby, a zvuk byl spíše jemnější, hladivější (vliv Accuphase). A tak přišel na řadu Luxman...

První jasně slyšitelný rozdíl je celkové projasnění nahrávek. Luxman působí na ucho vzdušněji, dostáváme jakoby více informací. Na Personal Jesus, skvělé předělávce Depeche Mode od Johnnyho Cashe (American IV: The Man Comes Around, American, 440 063 339-2) sice nemá basová linka takovou definici jako u Accuphase, slyšíme ale více detailu kolem strun, jakoby byl zvuk na této frekvenci vytažen více dopředu. Rozhodně to není nepříjemné a můžeme se kochat detaily, jejichž přirozeným důsledkem je i lepší rozlišení na hlase, zejména co se artikulace a čitelnosti týká. Trošku jinak je to u kontrabasů z disku Chesky, který u Accuphase žil v naprosté jednotě i když lehce zastřený - u Luxmanu je lépe definován, ale také víc rozpitván na korpus a struny, kdy každý z těchto prvků existuje samostatně. Chtělo by se napsat, že Accuphase je hudebnější a Luxman audiofilnější, ale bylo by to příliš zjednodušující.

Čím déle jsem Luxman L-550A II poslouchal, tím více jsem nabýval dojmu, že mu zcela úmyslně dali konstruktéři do vínku ono lehké zdůraznění detailu, projevující se nejen lahůdkami, které v hudbě hledáme (třeba zřetelněji definované 'mlasknutí' Jacinthy na začátku Something Cool nebo jasněji slyšitelné RF interference na disku Chesky), ale i větším pocitem, že lépe slyšíme prostor, ve kterém jsou nahrávky pořízeny. Prostě jsou více patrné dozvuky koncertního sálu nebo studia a Luxman má menší tendenci tyto prostory sjednocovat než Accuphase. V důsledku je pak přesnější i lokalizace jednotlivých instrumentů, kdy se dostaneme k onomu 'bodově' přesnému zobrazení - v tomto ohledu bude pro případného zájemce Luxman bezpochyby atraktivnější.

I u symfonické klasiky (opět soundtrack The Mummy) je tato odlišnost slyšet: s Luxmanem je celé skóre jako by rychlejší, má větší tah na branku. Tam kde Accuphase buduje napětí, tam vás Luxman drží ve střehu, víc to šlape. Flétna, která je u E-550 plná pohádkových barev, je u

L-550 spíše éterická, ale i o něco méně emotivní. Asi nikoho nepřekvapí když napíšu, že právě rock Michaela Schenkera Luxmanovi dokonale sedl a razance, která mi u E-550 chyběla, zde byla v míře dostatečné. Je ovšem fér poznamenat, že pokud použijete u jednoho či druhého přístroje korekce, zvukový projev obou se začne nápadně podobat.

Po těchto zkušenostech mě o to víc zajímalo, jak budou oba zesilovače spolupracovat s charakterově tak odlišnými soustavami, jako jsou Dynaudio Confidence C2. V jejich neprospěch hraje i fakt, že potřebují výkonově spíše štědřeji obdařený a navíc stabilní zesilovač, který by je dokázal uřídít a vymáčkne z nich maximum.

Jak to bylo s Dynaudio Confidence C2...

Nejprve bych chtěl vzkázat těm, kdo mají jakékoli pochybnosti o tom, že Dynaudio umí vyrobit dobré reprosoustavy, ať si poslechnou C2. Při zapojeném Luxmanu L-550A II bylo po přechodu z Alto Utopia na [Confidence C2](#) jasné, že jde o úplně jinou třídu. Získáme snad na všem: na celkové čistotě, hloubce prostoru, přesnosti zobrazení, prokreslenosti středového pásma a texturách, přirozeného detailu se objeví až netušené množství, výšky jsou informativnější a současně nenápadnější a hlavně Dynaudia na rozdíl od Focalů naprosto zmizí z poslechového pole - prostě přestanou existovat a zůstane jen a jen hudba. V čem tratíme, je bas - Alto Utopia jsou na spodku z hlediska celkového objemu basů přesvědčivější a skutečnější. I když vnitřní objem obou značek reprosoustav příliš rozdílný není, je zde znát štíhlost dánských sloupků a korpulentní Francouzi tak mají navrch.

Když poslouchám SACD sampler Groove Note přes Dynaudio Confidence C2 a Luxmana, je hladkost zpěvaččina hlasu analogově okouzující, detail fascinující, hlasy piana i saxofonu plasticky usazené v třírozměrném prostoru a ach, tak sladce svůdné... Kdybychom měřili emoce, narazila by ručička měřidla až na zarážku na konci stupnice. I hlas Johnnyho Cashe je až neuvěřitelně prokreslený, zpěvák vyslovuje jako podle učebnice a v graduující Hurt se nic neslévá a kombo Luxman/Dynaudio si drží naprostou míru separace až do nekonečna.

Posuneme-li se k Personal Jesus, budeme trochu postrádat fyziologický efekt u basové linky (tak jak ho uměly Alto Utopia), ale zato je možné krásně sledovat piano, které bylo předtím odsunuto až někam do druhého plánu. Muzika prostě šlape, má šťávu a přiměje vás si podupávat do rytmu.

Jeden z mých předsudků, a to že 'áčkový' Luxman bude mít „teplý“ zvuk, ze nepotvrdil. Accuphase E-550 tuto auru má, ale jeho japonský protivník nikoli. Možná proto je ve spojení s celkově příjemně hrajícími Confidence C2 tak dobrý - reprodukce je povýšena o emocionální aspekt, který v případě JMLab Focal chyběl. Například výše zmiňovaná flétna ze soundtracku The Mummy získává v této kombinaci onu pohádkovou snovost, přičemž si současně podržuje i éteričnost a rozlišení. Teď teprve je to na jedničku s hvězdičkou.

Otočme volume doprava. Luxmanových 2x20W by mohlo mít s Dynaudii problémy - a taky trochu má. Do limitace jej při snesitelných hlasitostech sice nezaženeme, ale přechod z A do AB je slyšitelný: zvuk není tak uvolněný, stává se 'tranzistorovějším'. A co na to Accuphase?

Když se v přehrávači roztočilo Schenkerovo In The Midst of Beauty, tak to málem vypadalo na přesun do kategorie PCN. V kombinaci s Confidence C2 byl E-550 příliš uhlazený a to až do té míry, že z hudby vyprchala radost a život. Takže rock ne. Accuphase je sice spektrálně vybalancovanější, což se potvrdilo třeba u Johnnyho Cashe, kde byla pulsující basa v Personal Jesus se zbytkem v lepší proporcii než u Luxmana, nicméně celkově byl zvuk staženější, svázanější, zahalen jakousi medovou mlhou a zřetelně chyběla expresivita, vzduch a radostná lehkost, s jakou si s trackem poradil soupeř. Intimnější čísla sampleru Groove Note sedla Accuphase lépe, ale i zde používal temnější barevnou paletu než Luxman a hudba tolik nedýchala.

Jak to bylo s Usher Be-718...

Původně jsem tyto stojanové reproduktory vůbec použít nechtěl (byly součástí úplně jiných poslechových testů), ale když už oba zesilovače podaly tak rozdílný výkon na Alto Utopia a Confidence C2, a když už byly [718](#)-ky po ruce, pro zajímavost byly také zapojeny. Propojovacím kabelem se stal bi-wiringový Nordost Super Flatline MkII. Když to vezmu zkrátka, tak stačí napsat, že v tomto případě si byly oba zesilovače náramně blízko a oba hrály v kombinaci s Usher excelentně. Luxman měl v módu LINE STRAIGHT mírně navrch ve zvukové otevřenosti, Accuphase byl se svým TONE OFF zase delikátnější, rafinovanější. Pokud si ale člověk chvilku pohrál s korekcemi, obávám se, že při slepém testu by bylo hodně těžké oba zesilovače od sebe rozlišit, možná jen pokud byste nad nimi podrželi ruku - Luxman totiž poměrně značně topí, takže je potřeba mu zajistit dostatečné větrání.

Protože jsme zvědaví, nedalo se jinak než rozpojit oba zesilovače na koncovou a předzesilovací část a zkusit přístroje nakombinovat. Dle očekávání hrál integrovaný Accuphase E-550 lépe než jeho koncová část řízená předzesilovačem Luxman. V tomto zapojení přinesl Luxman do zvuku hodně svých charakteristik (z čehož vyplývá, že zvuk předzesilovače je u L-550A II určující pro zvuk celku), ale zmizela plasticita, rafinovanost. Ani při opačném pokusu (konec Luxman + předzesilovač Accuphase) to nedopadlo, i když předek

Accuphase se choval podstatně neutrálněji a na zvuku zanechal minimální stopu. Takže doporučení zní: nekombinujte (stejně nechápu, proč by to někdo dělal, že)...

Finále...

Je skvělé si moci osahat takovou integrovanou aristokracii, jakou oba představované přístroje jsou. Možná jsme šli při testu trochu do extrémů, ale na druhou stranu se jen potvrdilo, že i v této lize neplatí, že všechno hraje se vším. Kdybych si měl osobně z tohoto zápolení odnést některé přístroje domů, jednoznačně sáhnu po kombinaci Luxman L-550A II a Dynaudio Confidence C2. Ve prospěch Luxmana hraje i cena - s cenovkou 110 tisíc je 20-wattový model přibližně o 40% levnější než Accuphase - má však také o 30% nižší výkon. Výsledná volba tak stejně zůstane na vás. Jisti si můžete být jen jedním: ať už sáhnete po kterémkoli z nich, budete mít na dalších pár let doma to nejlepší, co se vůbec dá v integrovaném světě pořídít.

P.S. Stejně mi něco říká, že karty mezi oběma budou v případě kupujícího rozdány hodně rychle - tady jde jen o to, máte-li radši stříbrnou nebo zlatou barvu...